

inhoud

14e jaargang

- juni 1967.

- Redactiewoord,
- Heeft ons leger nog bestaansrecht ?
- Van het soldatenfront.
- Voor onze jonge rekruten :
het opleidingscentrum Nr 3
- Burgerlijke bescherming : Breendonk.
- Technische Dienst.
- Henri Vissers : een gewone dorpsmid ?
neen, een kunstenaar.
- Even lachen.
- Nogmaals het Centrum.
- Voettocht naar Scherpenheuvel :
folklore ?
- Uit het Breendonks heden en
verleden.
- Clubactiviteiten.
- K.W.B.rubriek.
- Humor.
- Zijn wij gelukkig ?
- Beelden uit het kortstondig
leven van Oranje-Boven.
- Rally ? Wat is dat.
- De nachtvlinder die betoverd werd door het licht.
- Sportpraatjes : Duivenrubriek,
Wielrijden,
Kaatsen.
- Bloedtransfusie.
- Dagklapper.

Redactie : Beenhouwerstraat, 21 Breendonk.

Verantwoordelijke uitgever : Staf Vivijs
Beenhouwerstraat, 21, Breendonk

Verkoopprijs : 10 Fr.

Gratis voor onze soldaten.

Henri Vissers : een gewone dorpsmid?

Neen, een kunstenaar.

Laat de luxe-uitgave van "Openbaar Kunstbezit in Vlaanderen" rustig tussen je andere kunstboeken steken. Hierin zoek je tevergeefs naar de naam Henri Vissers. En toch wordt deze eenvoudige en stille man een plaats voorbehouden tussen de andere kunstenaars. Zijn foto blijft voorlopig ongekaderd tot hij door een gelukkig toeval wellicht naar waarde zal geschat worden.

Deze doorbraak willen wij niet forceren. Ons portretje heeft enkel tot doel deze talentrijke man, die zelf nooit over zijn prestaties een gesprek zal aanknopen, te geven waarop hij recht heeft : onze waardering.

Op de buitenmuur van het woonhuis Vissers zul je tevergeefs naar een zwartmarmeren plaat zoeken waarop gouden letters zeggen dat je voor een museum staat. Toch bewaart Henri Vissers thuis voldoende juweeltjes uit de smeedkunst die een museumbezoeker zouden ontroeren.

Wanneer je bij hem binnenkomt hoef je echt niet te betalen. Nochtans bevindt ge u midden een permanente tentoonstelling. Henri Vissers heeft de kunst een praktisch karakter gegeven. Maria toont, een en al fierheid, de zetels, deurversieringen, kast, het tafeltje de luchters en de kandelaars die allemaal door haar man gesmeed werden. Henri zelf blijft bij al deze lofbetuigingen opvallend rustig. Deze eenvoud siert hem. Toch merk je dadelijk dat hij fier is over zijn gepresteerde werk en tevens tevreden dat hij op deze manier voor zijn gezin kan instaan en het gelukkig maken.

In de smidse heeft hij zijn broer Alfons naast zich. Deze man heeft de verdienste de techniek van het smeden uitzonderlijk knap te beheersen en op die manier een onmisbare hulp te zijn bij het werk van Henri.

We vroegen Rie hoe hij op de idee gekomen was smid, meer precies kunstsmid te worden. "Deze kunstmicroob had mijn vader reeds te pakken. En daar ik veel interesse betoonde voor het werk van vader ben ik op mijn beurt door deze "ziekte" aangetast." Dat kunst erfelijk is weten we nu ook en dat de meeste schepers van de schoonheid in hun onmiddellijke omgeving niet gewaardeerd worden is een algemene regel. Henri Vissers bevestigt dit. Slechts een paar Breendonkenaars hebben een stukje Vissers in huis en kunnen hem naar waarde schatten.

De kunst stelde hij veelal in dienst van religieuze of semi-religieuze behoeften. Verschillende naburige kerken dragen de naam Henri Vissers op hun toren in de vorm van een groot gesmeed kruis.

Meise viert elk jaar nog levendig het Sint-Eloofeest. Deze heilige heeft er ook zijn kapel, die al haar pracht en praal aan onze kunstsmid te danken heeft. Wie kon ten andere beter aanvoelen wat Elooi, de patroon van de smeden, als versiering verlangt dan een van zijn volgelingen? Elk stukje ijzer dat in de kapel als versiering werd gebruikt is door zijn handen gegaan en kraakte onder het hamergeweld.

De handen van deze man spreken een taal op zichzelf. Zij hebben zijn levenswerk mogelijk gemaakt. Zware hamerslagen hebben er hun ruwe sporen in achtergelaten. De twee middenvingers werden door pezigige spieren scheefgetrokken. Dit kan zijn werk enkel nog meer menselijkheid geven want met fijne handjes wordt je geen kunstsmid. Diepe groeven en harde, bruine eelten verraden de weerspanning van het ijzer waarmee hij een gans leven een tweestrijd voerde. In de koude, dode stof heeft hij levende schoonheid gesmeed, geklopt en gelast. Zijn haan, arend met vechtend wild dier, de kandelaars, overwinningspalmen en de kleine hertjes, stuk voor stuk pareltjes uit de smeedkunst, heeft hij door duizenden mokerslagen en fijne afwerking beziel.

Wald (DUTCH)

Jaren na elkaar werkte hij 's avonds na zijn gewone dagtaak in zijn smidse tot laat in de nacht aan deze beelden. Zijn moed en arbeidskracht werden beloond. Het resultaat bewonderenswaardig.

De kracht zal stilaan uit zijn lichaam wegslijten ; zijn kunst niet, die is eeuwig. Henri Visers zal een vooraanstaande plaats innemen in de annalen van onze gemeente. Wij zijn er fier over zo een man gekend en bewonderd te hebben.

Theo.

Even Lachen!

Ziehier ons warm nestje, in afwachting dat uw vader het besluit neemt om uw bruidstaf te storten!

STERKER

Een Amerikaan en een Belg.

Belg. — In België kan het zo koud zijn dat een kaarsvlam bevroest.

Amerikaan. — En bij ons dan! Vorige winter was het zo koud, dat mijn vals gebit, dat ik op het nachtrafeltje had gelegd, vijf minuten later nog klappertandde.

HET CADEAU

— Wat zou ik mijn man geven voor zijn verjaardag?

— Ik greef de mijne altijd honderd sigaren.

— Dat kost nogal wat!

— Welnee. Ik neem iedere week een paar sigaren van hem weg en met zijn verjaardag krijgt hij ze allemaal tegelijk terug in een kistje. Dan zegt hij nog heel dankbaar dat ik zijn merk altijd zo goed onthoud!

HET ONVERWACHTE

Vader en zoon Jansen bezochten Paris.

De vader tot zijn 15-jarige zoon:

— Ik verbied u ten strengste een bezoek aan de „Moulin Rouge“.

De zoon. — Waarom dan, vader?

Vader. — Gij zoudt er iets kunnen zien wat ge niet moogt zien!

Zoon! ging desondanks toch, en wat zag hij? Zien vader!

ZIJN VAK.

— Dokter u moet me helpen, ik heb veel moeite met mijn ademhaling.

— Och mevrouw, voor mij is dat maar een kleinigheid om daar een cinde aan te maken.

Zo'n lekker vach moet niet verloren gaan!

Nochmaals het Centrum

Dikwijls stond het Centrum, ons Breendonks Centrumcomplex in het "centrum" van zeer geanimeerde gesprekken met Schakelmedewerkers en -vrienden.

Kritiek ? Inderdaad ! Doch geen afbrekende, stel je gerust. Wij zijn het er trouwens allen roerend over eens dat de initiatiefnemers, de vroegere en de huidige comitéleden alle lof verdienen. Het kan inderdaad niet genoeg benadrukt worden welke positieve rol het Centrum in het leven van vele onzer (nuttige) organisaties vervuld heeft, nog steeds vervult en naar wij hopen in de toekomst nog meer zal vervullen. Het belang van dit gebouwencomplex is dermate groot dat wij ons Breendonk bezwaarlijk nog zonder kunnen indenken. Zijn verdwijnen zou ontegensprekelijk een catastrofe betekenen.

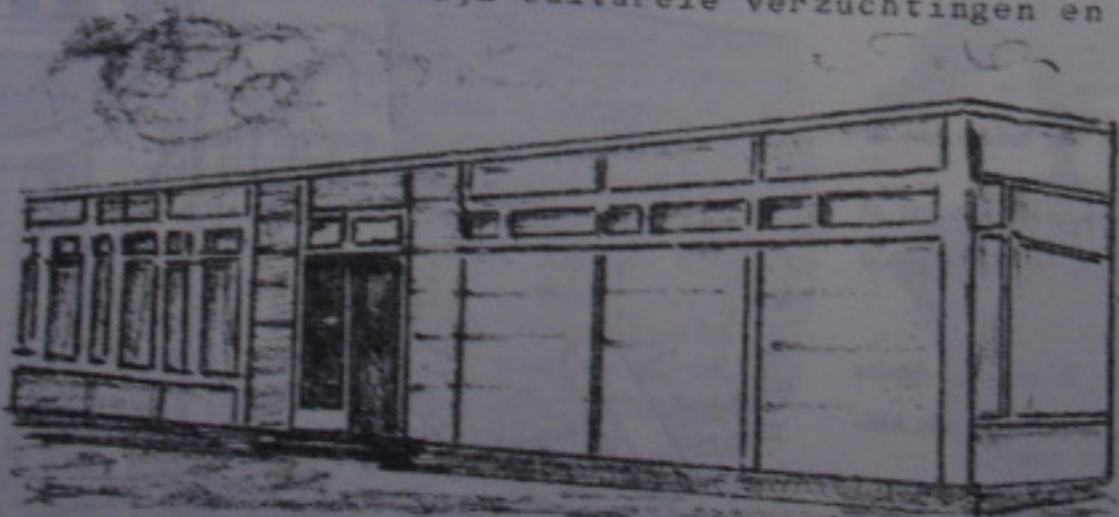
Ieder die het Centrumgebeuren 't zij van ver 't zij van dichtbij heeft gevolgd, moet stellig gemerkt hebben welke offers er werden gebracht, welke moeilijkheden er moesten overwonnen worden om te bereiken wat er nu is en vooral om dit resultaat in stand te houden. Zij moeten tevens weten dat de mensen-aan-het-roer zich nooit hebben tevreden gesteld met het bereikte resultaat maar integendeel steeds rusteloos hebben geijverd voor de verdere uitbouw.

De vrienden, die zoals gezegd met ons vaak dit onderwerp hebben aangesneden, tonen zich evenmin blind voor de gedane inspanningen. Alles behalve !

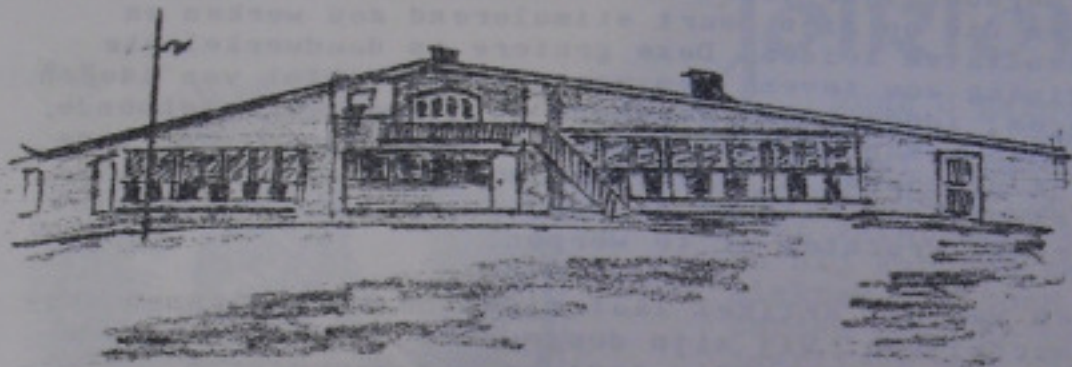
De bedoelde gesprekken zijn echter niet verstard in wat wij zouden moeten noemen een steriele lofbetuiging. Zij deden vooral nieuwe ideeën, nieuwe opvattingen geboren worden. Zo o.m. de overtuiging dat, nu de kinderziekten overwonnen zijn, er stilaan moet uitgekeken worden naar de realisatie van de basisidee om zodoende het Centrum zijn definitief karakter te geven. De tijd is aangebroken dat men zich zou bezinnen omtrent het "hoe wordt het Centrum het werkelijke, het onbetwiste trefpunt voor alle Breendonkenaars". Zo werd het immers opgevat : de plaats waar eenieder, van welke stand of van welke politieke of wijsgerige overtuiging ook, kon terecht komen voor zijn culturele verzuchtingen en voor zijn ontspanning.

Oud en jong moest er aan bod komen.

Reeds veel is er van deze doelstelling verwezenlijkt. Helaas niet alles.

Nog teveel, misschien niet ten onrechte, wordt het Centrum als een louter kristelijk-katholiek bastion beschouwd. Dat is het niet, wij weten het. Ja, wij weten dat de initiatiefnemers, al kwamen zij voor honderdprocent uit de kristelijke midde- de, volledig ge- handeld hebben in een pre-conciliair en oecumenische geest, dat zij ver- broedering in de reële zin van het woord op het oog hadden en dat zij

de dialoog en het ware streven naar coëxistentie praktisch hebben willen verwerkelijken door aan allen, die met dezelfde geest bezield zijn, de materiële mogelijkheid te bieden om elkaar zonder terughoudendheid te benaderen.

De hoger omschreven basisidee is inderdaad reeds voor een groot deel verwezenlijkt. Nu moet echter de laatste etappe aangevat worden om de initiale belofte werkelijkheid te maken. Zeer moeilijk zal dit gaan, wij verhelen het ons niet. Maar zijn de moeilijkheden er niet om opgelost te worden?

Wij wagen het een voorstel te doen. Men neme het voor wat het waard is.

Vooraf weze opgemerkt dat wij, hoe dan ook, niet in de plaats van het huidig bestuur wensen te treden of ons nopens hun beleid afwijzend willen uitspreken.

Ons streven is gericht op een volledig democratisch beleid.

Naar ons gevoelen zou elke Breendonkse organisatie van welke aard ook, vanzelfsprekend bij zover zij geïnteresseerd is, een of meerdere afgevaardigden aanduiden, dit misschien pro rata van haar aangesloten leden en alleszins ook volgens democratische beginselen verkozen. Al deze vertegenwoordigers zouden op hun beurt deel uitmaken van een soort beheerraad die alle principiële beslissingen zou treffen en uiteraard slechts enkele malen per jaar zou samenkomen. Deze beheerraad zou in haar schoot een dagelijks bestuur verkiezen. In dit dagelijks bestuur, dat zou handelen binnen de bij de beheerraad vastgestelde richtlijnen, zouden deskundigen, desnoods vreemd aan enige organisatie, benoemd worden. De huidige comitéleden zullen er gebeurlijk hun plaats hebben.

Deze democratische en zeer algemene vertegenwoordiging zou o.i. vele voordelen bieden. Vooreerst zou een meer gespreide medewerking en medeverantwoordelijkheid bereikt worden. Wij zouden tot meer persoonlijke inzet komen en hierdoor een gezonde wedijver kweken die op zijn beurt stimulerend zou werken en tot betere resultaten leiden. Deze grotere en daadwerkelijke vertegenwoordiging zou tevens een verrijking op stuk van ideeën met zich brengen, ideeën die, gesteund doch meer gezaghebbende en door hun groep gemandateerde personen, ipso facto meer kans op verwezenlijking zouden krijgen. Het solidariteitsgevoel zal hierbij in niet geringe mate in de hand gewerkt worden en niet nalaten zijn rijke vruchten af te werpen.

Het bestek van dit artikel laat niet toe onze plannen duidelijker te omschrijven. Wij zijn desgewenst bereid ze met de belanghebbenden, d.i. het huidig bestuur, te discutereren.

Nogmaals weze herhaald dat wij noch inmenging noch welke afkeuring beogen.

St.

Stof tot nadenken

Waarering van de humor

DE WAAR humor komt evenzeer voort uit het hart als uit het hoofd. De essentie ervan is liefde. Hij verwekt geen luid gelach doch een rustige glimlach, die uit grotere diepten opstijgt.

THOMAS CARROLL

Vrijheid bestaat niet

BERNARD SHAW stelde de toepasselijke vraag: "Hoe kunnen de roker en de niet-roker even vrij zijn in dezelfde treincoupe?" Dit is een van de fundamentele problemen — dat van de bijzondere en strijdende belangen — in deze heterogene treincoupe die wij een natie noemen.

SEYMOUR J. HARRIS, Publishers Newspaper Syndicate

Evenwicht bewaren

IEMAND zei tegen mijn vrouw, nadat een vriendin haar had gekwetst: "Nu moet je zelf voor iemand anders zo lief zijn als je maar kunt. Dan is het evenwicht in het universum weer hersteld."

VAN WICK BURGESS in *De Anthology*

Voettocht naar Scherpenheuvel folklore?

Onze Lieve Vrouw (Ditani)

Kunt U geloven dat de eerste voettocht van Breendonk naar Scherpenheuvel dateert van 1817? Dat het wel degelijk zo is, wist Emmanuel Verstrepen ons te vertellen. En hij kan het weten! Wegens de ziekten die toen onze gemeente teisterden werd de belofte gedaan om jaarlijks een boettocht naar dit bedevaartoord van O.L.Vrouw te organiseren. Het was de grootvader van Emmanuel Verstrepen die dit initiatief nam. Met vier personen werd de allereerste tocht aangevat.

Uit de oorsprong blijkt dat het hier geen folklore betrof, maar een godsdienstige manifestatie en tevens een harde werkelijkheid.

Men kan zich heden nog moeilijk indenken wat het toen geweest is. Natuurlijk: de afstand is dezelfde gebleven, doch de toestand van de wegen en de speling van de natuurelementen zijn niet meer dezelfde.

Het is uiteraard zeer moeilijk een degelijk historisch overzicht te geven van de evolutie, die zich afgespeeld heeft sedert het ontstaan van deze toettocht. Wij veronderstellen dan ook dat het aantal voetgangers de eerste honderd jaar steeds beperkt is gebleven tot een soort opeenvolging van vader op zoon om de belofte gestand te blijven.

In deze eerste episode willen wij ons voornamelijk beperken tot de ancients. Later zullen wij een speciale hulde brengen aan mensen, die een voorname rol gespeeld hebben bij deze voettocht, doch ons vroeg tijdig ontvallen zijn. Nog later willen wij dan een beeld oproepen van de laatste jaren met een ooggetuige-verslag van de tocht '67.

Als baanbrekers van de laatste eeuw moeten wij vooral in herinnering brengen dat Antoon Verstrepen de tocht 49 maal heeft ondernomen. Zijn rol van leider en kruisdrager werd in 1919 overgenomen door zijn zoon Emmanuel. Deze laatste heeft ononderbroken gedurende 36 lange jaren zijn voetstappen gedrukt op de wegen tussen Breendonk en Scherpenheuvel en dit zonder een enkele "blaar". Van straffe voeten gesproken! Samen met hem, het waren toen reeds ancients die een jonge leider duldden, citeren wij Feles Sus en De Haut Gustaaf met ieder 35 bedevaartswaardige bedevaarten, Virginie Apers met 30- en Van de Ven Jozef met 20 "voetjaren".

Toen "Maantje" zijn eerste tocht aanving bestond het groepje uit zeven personen, waaronder één vrouw. Dit aantal zou gedurende een viertal jaren behouden blijven. De rustpozen, die toen genomen werden,

verschillen niet van de huidige :
Bonheiden, Keerbergen, Tremelo en
Aarschot. Het vertrekuur was vast-
gesteld op middernacht aan de toen-
malige noodkerk in de jongensschool.

De pakjes met eet- en slaapge-
rief dienden zelf gedragen te worden.
Er was niemand die de voetgangers
vergezeldde om hen, in geval van nood
een helpende hand toe te steken.
Mooie beton- of asfaltwegen waren
er evenmin. Tussen Keerbergen en
Tremelo diende men een bos te door-
kruisen over een lange zandweg. Hier
kon men evenmin gebruik maken van
het normale schoeisel (blokken).
Dan maar blootvoets tot over de en-
kels erdoor, ja door de zon heetge-

Maantje Verstrepen

brande zandwegen. Het doet ons aan motocross denken.
Eens te Scherpenheuvel aangekomen kwam men meermaals tot de vast-
stelling dat er in "Den Hertog" slechts slaapgelegenheid was voor
vijf personen. Een oplossing werd er nochtans voor de meeste problemen
gevonden.

Eerst in 1922 werden de "boetevaarders" vergezeld van kar en
paardenspan, geleverd en geleid door Edward De Smedt (den Dorus).
Louis Verstrepen, als jonge "snotneus" van 12 jaar, deed eveneens
zijn debuut. Op ongeveer drie kwartier gaans van Scherpenheuvel, toen
de kar zich reeds vooruit begeven had om de pakjes ter bestemming
te brengen, zorgde deze jonge snaak voor een exploit. Hij liep achter
de voortsnellende paarden in looppas, wist deze in te halen en de
blokken van Staaf De Haut terug aan de man te brengen.

In 1927 werd de troep uitgebreid tot 13 man met Fons Delplanque,
Suska van Shoep, Jos De Haut en Den Bing.

Dat het toen nog stik-heet kon zijn bewijst wel de volgende ge-
beurtenis. (O, heerlijke zon, waar bent u gebleven!). Jos De Haut
werd het slachtoffer van een zonnesteek. Dit wisten onze voetgangers
nog niet toen hij herhaalde malen onderweg neerstuikte. Zij dachten
enkel aan een kleine insinking. Toch besloten zij er een dokter bij
te roepen. De eerste die ter plaatse kwam weigerde enige hulp te
bieden, omdat hij van een ander gedacht was, zoals dat heet. De twee-
de dokter bood zijn beste krachten aan en fleurde de zieke zodanig
op dat hij op de terugweg niet te houden was.

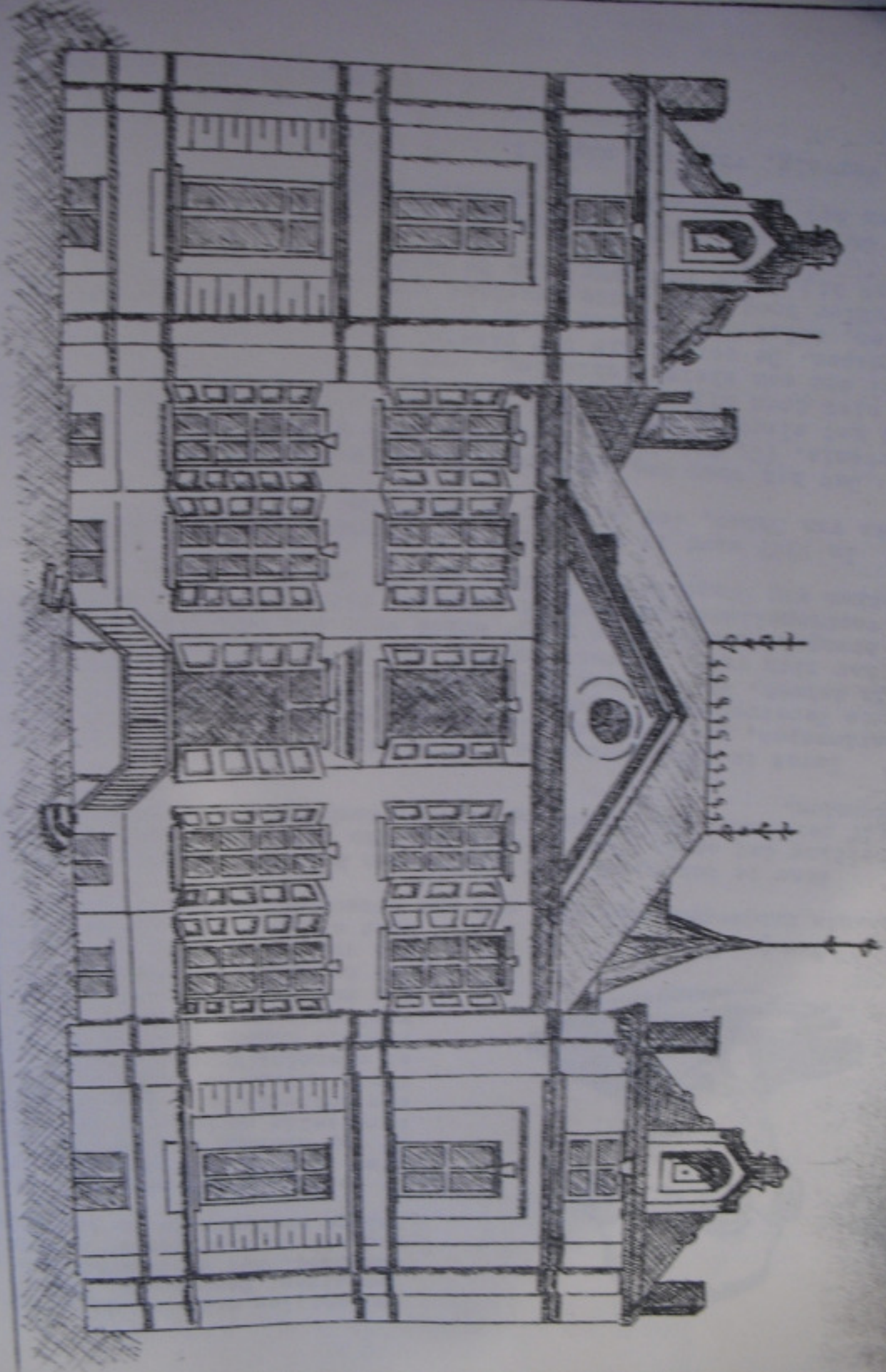
Om in het vervolg het heetste van de dag te mijden werd er be-
loten het vertrekuur te verplaatsen naar 21 uur.

Vervolg, volgende maand !

René Van den Broeck.

KAYSERL. THEATRIEREN

1914

Mit het Breendonks

Zoals vele gemeenten in ons land had ook Breendonk destijds zijn kasteel met adellijke bewoners.

Van "ons" kasteel, afwisselend Termeiren, Termeeren of Meerhof geheten naar de gelijknamige Heerlijkheid, werd reeds melding gemaakt in zestiende eeuwse archiefstukken.

De eerste, ons bekende bezitter was Ridder Jan Colins, geboren in 1530 en gehuwd met Johanna Heymans, naar wie - zo onderstellen wij althans - een "veld" werd genoemd dat gelegen is aan de westzijde van Breendonk.

De Heerlijkheid Termeiren werd later geërfd door de familie de Caestre of Van Caestra en kwam, insgelijks door erfenis, samen met de Heerlijkheid d'Hobbruges, aan de familie Remialme de Cordes.

Johannes, Karel I de Remialme de Cordes nam de Heerlijkheid Termeiren aan onder de naam en het wapen van de Cordes. Hij overleed in 1561 en liet Termeiren over aan zijn zoon Johannes, Karel II de Remialme de Cordes, die huwde met Charlotte Daneels, dame en barones d'Attenrode Wever.

Hun dochter, Anne-Maria, Theresia de Remialme de Cordes, heeft Termeiren, in erfdeel met de baronie d'Attenrode die zij hield met koninklijke toelating, overgedragen op naam van haar man Nikolas de Man.

Deze laatste liet, bij zijn dood in 1726, Termeiren na aan zijn zoon Karel, Joseph, Franciscus de Man, baron d'Attenrode Wever, heer van Termeiran en Hobbruges, geboren in 1710 en gehuwd in 1736 met Johanna, Jacqueline, Lucie de Pape.

Vervolgens kwam het erfdeel aan hun zoon Joseph, Louis, baron de Man d'Hobbruges, heer de Wever, Belgisch senator, geboren in 1775 en gehuwd in 1820 met Maria, Anna, Angélique de Robiano, afstamming uit een oude Italiaanse adellijke familie afkomstig uit Lombardije.

Later ging Termeiren in eigendom over op hun dochter Eugénie de Man d'Hobbruges, die op 25 mei 1830 huwde met Jules de Buisseret Steenbecque de Blarenghien. Deze opper-officier van het Franse leger stamde uit een oude (15e eeuwse) ridderlijke familie uit het toenmalige graafschap Henegouwen. De hen toehorende Heerlijkheid: Blarenghien (Blaringen), Thiennes (Tienen) en Steenbecque (Steenbeke),

heden
en
verleden.

drie dorpen in Frans-Vlaanderen, werd in 1745 door Lodewijk XV tot graafschap verheven.

Jules de Buisseret, overleden op 6.2.1874, in de leeftijd van vijftientachtig jaar, en zijn echtgenote Eugenie de Man d'Hobbruges, overleden op 6.1.1867 op drie-enzestigjarige leeftijd, hebben Termeiren in erfdel overgedragen aan hun zoon Maurice, Louis, Marie GASTON de Buisseret, die op 31 augustus 1861 huwde met Beatrix, gravin de Monbrison. Hij was senator en tevens de eerste van zijn geslacht die in Breendonk het ambt van burgemeester vervulde. Bij dekreet van 20 juni 1881 werd hij

in de adel van het Belgisch koninkrijk aanvaard met de titel van graaf, "aanbrengbaar" door mannelijke opvolging.

Na het overlijden van Maurice, Louis, Marie GASTON de Buisseret op zevenenvijftigjarige leeftijd (° 16.12.1888) kwam Termeiren toe aan zijn zoon Robert, Marie, Maurice, Jean de Buisseret Steenbecque de Blarenghien, die zijn vader eveneens in het ambt van burgemeester opvolgde.

Robert de Buisseret bleef ongehuwd en liet bij leven, nl. in 1912, Termeiren en andere eigendommen over aan zijn broer Conrad de Buisseret, geboren te Elsene op 14.3.1865. Deze huwde met de Noord-Amerikaanse Caroline Sherman Story, geboren in West-Point op 10.11.1874.

Conrad de Buisseret was zonder twiffel de markantste figuur uit zijn familie. Hij speelde een zeer belangrijke rol als buitenlands gezant voor ons land. Hij was o.m. gezolmachtigd minister van de koning in Marokko.

Even vooruitlopend op de geschiedenis citeren wij hierna wat hij "uit niet gecontroleerde bron" strengt deze illustere de Buisseret-lij vernamen :

Robert de Buisseret.

Tijdens een verlof bij zijn broer Robert op het kasteel Termeiren werd hij, op de dag van het uitbreken van wereldoorlog I, teruggeroepen op zijn post als ambassadeur in Petrograd, toenmalige hoofdstad van Rusland. Hij beantwoordde deze oproep onmiddellijk en liet, zoals hij zelf zegde, "tijdelijk" zijn echtgenote en kinderen in Breendonk achter.

Niet zo heel lang terug in Petrograd kreeg hij, langs diplomatische koerier, bericht dat zijn vrouw ernstig ziek was en zijn overkomst dringend gewenst werd.

Hij begaf zich onverwijld op de terugweg. Helaas aan de Nederlands-Belgische grens werd hij zonder pardon door de Duitse bezetters van ons land tegengehouden. Hij moest onverrichter zake naar Rusland terugkeren. Daar vernam hij dat zijn gade inmiddels, tijdens een heelkundig ingrijpen in een kliniek te Etterbeek, was overleden.

Deze veel te jong gestorven Amerikaanse dame, die, in de paar maanden dat het haar gegund was, onze Belgische soldaten op voorbeeldige wijze had gesteund en verzorgd, is in de dankbare geest van de Breendonkenars blijven voortleven. Uit erkentelijkheid werd haar naam gegeven aan de straat die de verbinding maakt tussen de Schaafstraat en de Rijksweg Brussel-Antwerpen.

Conrad de Buisseret zou enkele tijd na het overlijden van Caroline Sherman Story, nog tijdens de eerste wereldoorlog, opnieuw huwen. De tweede echtgenote was een vooraanstaande Russische uit de theaterwereld.

Deze mésalliance, of huwelijk beneden zijn stand, zou oorzaak worden dat hij, na de wapenstilstand in 1918, de hem rechtens toekomende post van gevollmachtigd minister in Londen, toenmaals de hoogst gewaardeerde ambassade, niet verkreeg.

Het was voor Conrad de Buisseret een prestige-klap die hij nooit volledig heeft kunnen verwerken en die in niet geringe mate zijn doof heeft verhaast.

Tot daar de niet gecontroleerde berichten over de laatste bitter van Termeiren.

Het kasteel Termeiren werd in augustus 1914, tijdens de eerste dagen van de eerste wereldoorlog, door Belgische genietroepen gesloopt omdat het zagezegd een hinder voor de verdediging van het plaatselijk dorp was. Ook het prachtige park met zijn sierlijke dreven en eeuwenoude bomen moesten om dezelfde reden verdwijnen.

Robert, Marie, Maurice, Jean de Buisseret nam van toen af verblijf in Hotel des Boulevards te Brussel van waaruit hij, door bemiddeling van Leonard Moortgat, eerste schepen, Breendonk bleef besturen tot in 1923. Hij overleed op achtenzestigjarige leeftijd (19.11.1931) en werd alsdan bijgezet in het praal-familiegraf op het lokale kerkhof.

De oorspronkelijke Heerlijkheid Termeiren kreeg van bij het verdwijnen van het kasteel en het park een landbouw-bestemming.

Vóór een paar jaar werden echter de gronden globaal aangekocht door een bouwmaatschappij. Deze ging onmiddellijk over tot het aanleggen van mooie lanen, waarvan vele een naam kregen die gelukkig herinnert aan vroeger, zoals Beukenlaan, Acacialaan, Kasteeldreef, enz. De verkavelde gronden werden intussen reeds ten dele verkocht. Meerdere mooie woningen geven ons nu al een beeld van wat later deze Meerhof-wijk zal worden, die in haar centrum de vroegere wal met een romantisch eilandje als een relikwie heeft bewaard.

Als belangrijkste huldeblijk en opdat de familie de Buisseret in de nagedachtenis van de bevolking zou blijven naleven werd een der mooiste lanen van de gemeente naar haar genoemd.

In een volgende bijdrage zullen wij trachten aan te tonen wat deze grafelijke familie voor de Breendonkse bevolking en niet minder voor ons Zusterkens en hun school heeft betekend.

St.

Seneca (RUBENS)

Het machtigste is hij die zichzelf in zijn macht heeft.

De zwaardvechter maakt zijn plannen in het strijdperk.

Seneca

Vermijd sleur- of tredmolenwerk.

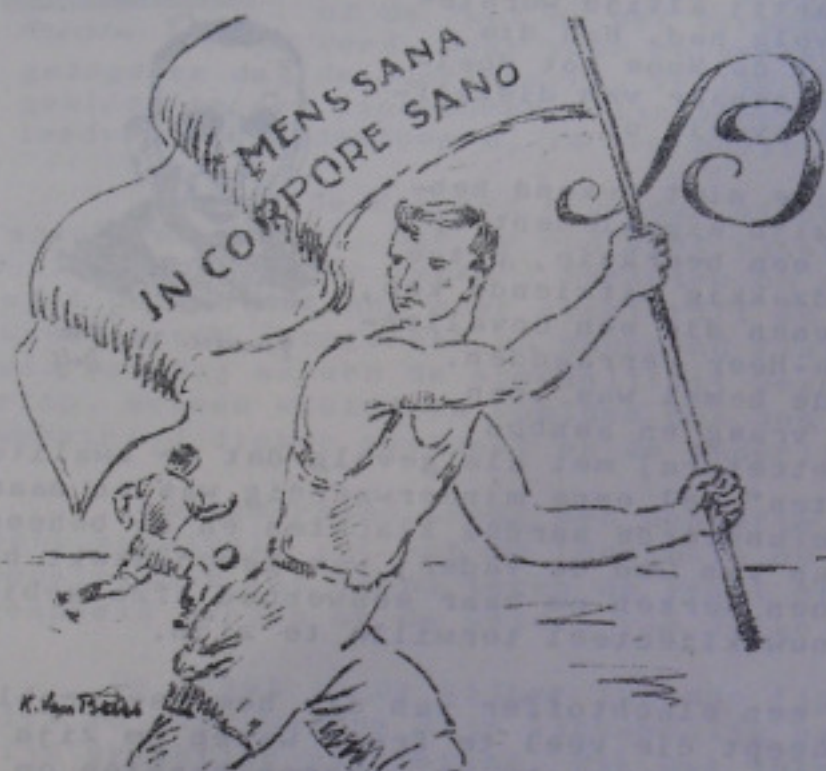
tredmolen

Wat wij het toeval heten, is het toevluchtsoord van de onwetendheid.

Spinoza

Beelden uit het kortslondige leven van Oranje-boven

Wanneer een vereniging boven de doopvont gehouden wordt, staan de eigenlijke stichters niet altijd op de eerste rij. Hun pionierswerk wordt nog eens extra bewierookt, hun inspanningen geloofd en gewaardeerd, maar daarmee mogen zij, de stoottroepen, de plaats ruimen voor de keurtroepen die alles in de gewenste plooi leggen en "het kader" van de nieuwe vereniging uitmaken.

Bij de oprichting van Oranje-Boven gebeurde dat net zo, maar dit soort machts-overdracht was hier eigenlijk geen contradictie omdat de voorlopers jonge snaken waren van vijftien-zestien jaar, d onbevoegd om een voetbalver-

eniging te leiden en leefbaar te houden. Zij hebben er ten andere nooit aanstoot in gevonden, dat anderen oogssten wat zij zo moeizaam gezaaid hadden.

Wie waren nu die promotors? Wel, in de eerste plaats was dat de Witte van Emma Van Asch, bijgestaan door Stafke van Trees, Maurice De Bock, Henri van Benoeës Waar, Amedee en Henri van Mie Dolf, Jan en Rikske De Volder, Frans Raes, Fons van de Metser, Achiel Van Aken, Rik van de Neus, Toine van de Moos, Theo van 't Noreke en wellicht nog andere jeugdige volbloeden die de puberteitsjaren pas achter de rug hadden.

De meeste van deze jongeren werden, na de Jongensschool te Breendonk doorlopen te hebben, door hun klaarziende ouders elders ter schole gestuurd, meestal naar Boom: College of Technische School. Zij kwamen er in kontakt met spelers die aangesloten waren bij gevestigde clubs als Boom, Niel, Willebroek of Terhagen, leerden de voetbalsport waarderen en brachten ze, samen met een vracht wetenschap, mee naar Breendonk. Aldus verwierven deze jongens het brevet van importeurs van een sporttak die later te Breendonk zeer populair zou worden.

Maurice De Bock

Aanvankelijk werd er gevoetbald met primitieve, dat wil zeggen zeer eigentijdse middelen : rubberen balletje, tien à vijftien cm. diameter, dat "à tour de rôle" door de beoefenaars moest geleerd worden. Het schoeisel bestond uit "catchou sloefen". Iedereen schoenen mochten destijds alleen 's zondags gedragen worden om naar de mis en naar 't lof te gaan. Spelen met "blokken" werd spoedig verboden omdat hun contact met been of kop van de tegenpartij altijd worstelingen-vrije-stijl tot gevolg had. Had die blok nu toevallig Toine van de Moos tot doelwit gekozen, dan liep de eigenaar van diezelfde blok zware lichamelijke averij op.

Amedee van der Gelf

Voor degenen die Toine niet gekend hebben, loont het de moeite zijn signalement op te geven : volumineus als een beerkuip, uitgerust bovenaan met een goedgezakkig uitziende kop, onderaan met een koppel benen die een opvallende constructiefout van Ons-Heer verraadden. De dienst Fabricatie van de hemel was toen overlast geweest (wet van vraag en aanbod, staking der manschappen, etcetera) met als gevolg dat de kwaliteit van de "afgewerkte producten" wel eens minderwaardig was en naar solde rook. Het regende gefundeerde aardse klachten en de beheraad, onder voorzitterschap van God de Vader, was genoodzaakt het personeel in ploegen te doen werken om haar eeuwenoud afzetgebied te behouden en om haar trouw cliënteel terwille te zijn.

Al met al was Toine een slachtoffer van die hemelse problemen, zat met benen opgescheept die veel te freel waren om zijn + 250 pond te schragen en die zich om beurt moesten haasten om vaste grond onder de voet te krijgen, zoniet dreigde zijn corpulent lichaam elk ogenblik ten gronde te storten. Anderzijds was Toine begiftigd met geweldig veel force, misschien wel zoveel als de buffel van Saidjah's vader. Was de T.V. twintig jaar vroeger uitgevonden, dan was Toine een ernstig kandidaat geweest voor de rol van Hoss uit het Bonanza-feuilleton. Zijn omvang was inderdaad nog indrukwekkender dan die van Dan Blocker, zodanig indrukwekkend zelfs dat hij op zekere terreinen kon wedijveren met Brigitte Bardot, maar den Toine, die een bescheiden jongen was, schreeuwde dat niet van de daken ; HIJ hield zijn "kwaliteiten" rustig verborgen ; HIJ pronkte daar niet mee.... Later heeft hij zijn weg willen maken in de bokssport, maar één "demonstratie" met Gerard Debarbieux volstond om zijn boksgedoele te laten varen !

Het eerste en best-bevonden actieterrein van onze jonge voetballers was de speelplaats van de Jongensschool. Deze keuze werd echter niet door iedereen, die met dit oord enig uitstaans had, geestdriftig onthaald. Burgemeester Moortgat was onvoorwaardelijk pro, bij zover er geen vandalenstreken gebeurden, want dan werden de lesuren plots onderbroken om publieke krijgsraad te houden die soms wel middeleeuwse taferelen opriep. De onderwijzers Verlinden en Vercauteren waren bondgenoten van het jonge volkje. Dedecker bleef neutraal en de onderwijzeressen. Van de Ven en De Schutter oordeelden dat dit tot het domein van hun mannelijke collega's behoorde.

Meester Rik

Hardnekkig verzet kwam van "den baas" zelf, meester Rik. De reden? Niemand is ze ooit te weten gekomen; denkkelijk omdat hij baas was en ipso facto de kunstmatige eigenschap aangekweekt had zijn prerogatieven ook bij ongepaste gelegenheden te laten gelden. Wanneer het een dag vrijaf was omwille van de een of andere heilige, gebeurde het wel eens dat de Rik verrassend kwam opdagen om persoonlijk na te gaan of de "wet op het verboden terrein" niet geschonden werd. Maar voor rechercheur was hij niet in de wieg gelegd en dat de overtreders, veilig verborgen achter het weelderig gebladerte der lindebomen, zijn bewegingen en ontgoocheling met leedvermaak gadesloegen, is hem nooit ter ore of ter oge gekomen.

Wanneer de Rik een roemloze aftocht geblazen had, mocht de spion-van-dienst, die de opdracht uitstekend uitgevoerd had, zijn uitkijktoren ("de luzze") verlaten om actief deel te nemen aan het spel dat nu met nog meer geestdrift en hevigheid hernomen werd, tot wanneer een langgerekt en snerpend fluitsignaal van vader De Volder, waarvan hij alleen de specialiteit bezat, Jan en Rikske naar huis riep. Meteen wisten en voelden ook hun collega's dat de marathonwedstrijd diende gestaakt en de innerlijke mens versterkt.

Langzamerhand kreeg men behoefte aan meer ruimte, aan een echt speelveld (of wat er tenminste op geleek) en aldus kwamen er wedstrijden tot stand tegen de Veurt en de Breendonkstraat, die gespeeld werden op de weiden van Jefke Cools en Jan Van Camp.

De meest in de kijker lopende figuur was Rik van Benoeës waar, niet zo zeer wegens zijn lichamelijk gebrek, maar wel omwille van zijn prachtige uitrusting. Rik was intern aan een school te Malonne, waar de voetbalsport blijkbaar heel wat meer geëvolueerd was dan te Breendonk, want hij was van kop tot teen uitgerust als een prof-voetballer: mooi verticaal geel-zwart gestreept truike, zwart broekje met achteraan-rechts een zakje om zijn zakdoek in te stoppen, geel-zwart (waar haalde men het uit ... in Malonne?) gestreepte kousen, maar ditmaal horizontaal, waaronder een paar scheenlappen verborgen zaten die de misrekende trappen van de tegenstrever moesten opvangen en tenslotte een paar gitzwarte schoenen, dichtgetrokken en drie-vier keren omstrengeld door sneeuw witte veters. Bij het begin van elke helft stak Rik een stukske "tutterfrut" in zijn mond. Later deden zijn partners dat ook... Alleen de Witte van Emma Van Asch deed dat niet; die speelde zijn wedstrijden met een (brandende) sigaret in de mond.

De Witte van Emma Van Asch

De wondermooi uitgeruste Rik had de ambities van zijn ploegmakers fel aangewakkerd. Hun besluit stond nu vast: zij wilden een echte voetbalploeg stichten; zij wilden truike, broeken en kousen; de rest zou dan wel vanzelf komen, eens dat de wagen aan 't bollen was. Maar hoe aan dat equipment geraken? Allemaal naar Malonne naar school gaan? Elk zijn uitrusting betalen? Er werden veel plannen gesmeed maar ze suitten op evenveel moeilijkheden.

Het was tenslotte de Witte die met HST voorstel voor de pin-
nen kwam, voorstel dat met algemeenheid van stemmen aangenomen werd
en dat de enige mogelijkheid tot slagen inhield : naar de brouwerij
gaan en financiële steun vragen. Er werd overeengekomen een dele-
gatie te sturen naar de firma, waarin zij nu de laatste hoop ge-
steld hadden. Die delegatie bestond uit één man : de Witte. Hij was
de ontwerper van het plan en bovendien de soutermoedigste van het
hele lot. Terwijl de anderen adembenemend wachtten, trok de Witte
met veel overtuiging de brouwerij binnen. Geen minuut later was
hij terug buiten. "Zal voorgelegd worden aan de beheerraad", luidde
het verdict. Algemene ontgoocheling, want zij hadden zich zo dicht
bij die begeerde truikes gewaand.

Die verfoeide beheerraad heeft hun geduld wel tergend lang
op de proef gesteld maar kon hun plannen niet meer dwarsbomen.
Wanneer de niet afgevende Witte voor de vierde keer de brouwerij
verliet, was dat met het triomfantelijke gebaar van de atleet die
de gouden medaille won in de Olympische Spelen.

Zonder uitstel werd kontakt genomen met de firma Van Achter
uit Bornem, die een paar weken later met de levering van elf won-
dermooie oranje-blauwe truikes, elf zwarte broekjes en tweeëntwint
oranje-blauwe kousen elf jonge voetballisten aartsgelukkig maakte.
Zij drukten hun truikes hartstochtelijk tegen hun popelend hart,
hartstochtelijker nog dan toen zij, enkele jaren later, na veel
ondernomen pogingen en evenveel mislukkingen, hun poezelig lief
voor de eerste keer tegen hun jeugdige mannenborst trokken.....

Het opzet, een voetbalvereniging te stichten, geraakte
nu algemeen bekend. Sommige volwassenen waren erg geïnteresseerd
en verleenden hun spontane medewerking : Ions van de Meulder
schonk een echte, lederen voetbal. Weer een stap verder naar de
verwezenlijking van het beoogde doel. De jarenlange betrachting
van de jonge bende kreeg meer en meer vaste vorm.....

De ergste barensweeën waren nu bepaald achter de rug...
de geboorte van Oranje-Boven was zeer nabij.....

1-6-67

Sner tpen.

Strafrecht

Pietje heeft wat uitgehaald. Z'n vader legt
hem over de knie.

— Vader, roept Pietje, denk er om : U
hoeft maar half zo hard te slaan, ik heb
m'n dunne zomerbroek aan.

Militair onderricht

Sergeant : Als een militair de wacht moet
houden, is roken hem verboden. Waarom
is dat ?

Soldaat : Ja, dat vraag ik me ook af.

Waarschuwing

Zoonlief was matroos en hij ging onder
meer naar de Zwarte Zee.

Het oude moedertje begeleidde hem naar de
boot en zei bij het afscheid :

— En nu ga je daar in ieder geval niet
zwemmen, want ik heb geen trek om je als
een neger terug te zien komen.

Zijn voorkeur

Gevangenis directeur : Je zult hier moeten
werken, man, maar je kunt uit enkele bezig-
heden kiezen.

Pas aangekomen gevangene : Wel, als 't voor
u 't zelfde is, meneer, ik had altijd graag
zeeman willen worden.

SPORTPRAATJE

EN ZE VLOGEN

De meimaand heeft aan onze duivenpieten schitterende resultaten bezorgd.

Stel u even voor dat er op één enkele zondag (14/5) zomaar eventjes vier eerste prijzen gepakt werden door : De Bondt Arthur vóór zoon Isidoor bij de oude duiven op Quiévrain - Tierens Albert, oude Noyon - Van Rompa Louis, jaarlingen Noyon - De Bondt Frans, oude St Denis - en op de zaak af te ronden pakte Van Zaelen Jan op 15/5 ook de eerste bij de oude op Quiévrain.- Dat kan tellen niet ?

Ei zo na werd het de daaropvolgende zondag een herhaling, doch we moesten ons tevreden stellen met slechts drie eerste prijzen !! Van Zaelen Jan (weer bij) gaf een wederuitzending bij de oude op Quiévrain - Kuyshondt Frans won het met de jaarlingen op Quiévrain en Casteels Frans (Sus) was primus met een jaarling op Noyon.

Buiten hogervermelde laureaten hadden we ook nog Steenackers Alfons welke zich een eerste prijs toeëigende bij de jaarlingen op Quiévrain.

Ook werden er door onze andere melkers nog vele vroege prijzen gepakt : Van Evercoren Louis, De Velder Louis, De Velder Willem, Verbruggen Jan, De Decker Jos, Stevens Frans en Van Breedam Leon, om er naar enkelen te noemen, beten ook met gulzige smakken in de duivenkoek.

Parijs-Nizza : Na twee vlakke ritten hebben we reeds felle strijd meegemaakt om de groene trui op punten te bezichtigen ; zodoende zijn we aan volgende stand gekomen : Aan de leiding : Callaerts Frans, Steenackers Alfons en De Schutte Louis.

Op één ronde : Van Zaelen Jan, Van Rompa Louis en Van Lint Arthur. Op twee en meerdere ronden : de rest.

Och deze rest is nog niet verslagen voor de gele trui want de zware brokken, beter gezegd de bergritten met mogelijke sneeuwstormen, moeten nog komen en hier zal er nog gevochten worden.

'n krabber.

Wielrijden

Bij onze renners gaat het heel wat minder goed dan bij de duifjes, want slechts magere troostprijzen vallen hen ten deel.

Waar ligt de oorzaak? Even een kleine ontleding maken; Louis Verhoeven: dagbladverkoper en renner! Gaat dit wel samen? Eerst de broodwinning en dan de ontspanning, denkt Louis. En hij heeft gelijk ook. Toch rijdt hij regelmatig zijn prijzen, zoals o.a. in de 1 mei-prijs te Hoboken, waar hij op de 25e plaats eindigde en alzo nog 70 "beroepsrenners" achter zich hield.

Arthur Van de Vijver: soldaatje spelen en de forme erin houden is ook geen kleinigheid. Zijn resultaten zijn nochtans bevredigend. Oordeel maar zelf: 14e te Meise en te Duffel, 9e te Boom en 7e te Tisselt. Zonder tegenslag hadden wij den Tur zelfs reeds dichterbij gevonden. Hij hoeft dus helemaal niet te blozen.

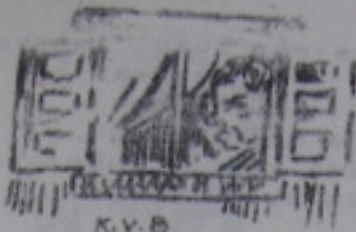
Henri Stevens: onze benjamin is nog steeds student en nu hij in de examenperiode zit komt er van training en koersen niet veel in huis. (voor later) en dan de hobby is een

Eerst zorgen voor de boterham goede redenering, Rik!

Uit dit alles moeten wij konkluderen dat het koersen voor onze renners slechts een bijkomstigheid is. Dat de resultaten dan ook eerder aan de magere kant zijn moet ons geenszins verwonderen.

Doch hoe denken de andere supporters hierover? Geduld jongens, na regen komt zonneschijn en de zomer is nog niet begonnen. Wij staan nog het beste te verwachten!

Supporter.

DAGKLAPPER

ma 1 mei : Er loopt echt iets mis vandaag, ... maar wat ? Er is niemand te vinden die werkt. Wel hangen er op sommige plaatsen rode vlaggen en worden er op andere optochten gehouden. Och, ja, vandaag wordt het feest van de arbeid gevierd door de meesten met een flinke rustkuur. In Oppuurs had de finale plaats van het KAJ-volleybal-tornooi. Onze vrienden verschenen te laat op de afspraak en kregen dan ook geen kans om hun kunde te laten zien.

di 2 mei : Het zou een wereld-nieuws zijn moest er iemand zijn tanden zetten in een

vuile hondepoot, maar wanneer een hond iemands benen als een vette kluif behandelt dan spreekt er omzeggens niemand over. Gebeurt het driemaal dan is dat toch te melden waard. Bij sommige "kluiven" waren zelfs dokterszorgen noodzakelijk.

wo 3 mei : Ergens - ik weet niet waar - krijgt mevrouw Verlinden het aan de stok met een tegenligger. Erg was het niet, alleen het voorste knipperlicht weigerde verdere dienst. Bij Haesaerts (autostrade) wordt er - vermoedelijk door een toerist met kampeer-ambities - een caravan meegenomen zonder iets te zeggen, en natuurlijk zonder ook maar één van de 50.000 frankskes die zo'n ding kost in de plaats te leggen.

do 4 mei : Club 66 gaat wandelen en varen. Drie groepen maken de hele streek onveilig, doen aan diepzeeduiken in de Rupel om dan doodmoe maar heerlijk bruingebrand de laatste training voor Scherpenheuvel tot een goed eind te brengen.

vr 5 mei : In het patronaat geeft Club 66 een film ten voordele van de Scherpenheuvelgangers : een dubbelprent met een turnkampioen en een huwelijk dat netjes op de rand van de zelfkant leeft.

- za 6 mei : Ge weet al hoe het gaat : links en rechts een auto, tussen die twee wil er absoluut nog eentje door, en dus maar wringen dat de stukken er afvliegen....
- zo 7 mei : Rechtover Gillis is er een internationale ontmoeting. Duitsers en Spanjaarden komen er heelhuids vanaf, maar onze landgenoten zijn niet opgewassen tegen zulke rodeo-rijders.
- ma 8 mei : In Kalfort geeft onze jeugd een demonstratie van choreografisch kunnen. Wij hebben al heel wat gezien maar deze keer zaten wij zo goed als paf...

In de jongensschool gaat de eerste les door voor de speciale detectieploeg van het korps civiele bescherming. Ze maken er kennis met een stralingsbron (een radio-actief isotoop van cobalt) die normaal bewaard wordt in een zware loden koker maar die voor de gelegenheid op verschillende plaatsen verborgen wordt, zowel binnen als buiten de school. Met een Geiger-teller worden de stralen opgevangen, de richting bepaald en de plaats gevonden waar het gevaarlijk goedje verborgen zit.

di. 9 mei : Ook met dames kan men wat bleven. Malvine Stevens vergeet op tijd haar vingers weg te trekken zodat ze op een pijnlijke manier gekneld geraken. Terstond kwamen er een massa kleures op haar hand te voorschijn. Angèle De Decker is zeker een verwoede lezeres van Bomans' "Buitelingen" geworden. Op de Temsebaan liet haar achter-

band het zitten. Voor alle zekerheid ging haar wagentje ondersteboven staan, kwestie van te stoppen.

- vr. 12 mei : Onze Scherpenheuvelgangers hebben weer hun wandelstokken bovengehaald. Luid zingend verlaten ze het dorp. 's nachts wordt hun gezang gesmoord in een plassende regen. Zo kletsnat te worden, dat hebben ze toch niet verdiend op hun beeweg...
- za. 13 mei : In de hovingen van de brouwerij Moortgat gaat de Breugelkermis van de fanfaren een groot succes tegemoet. Het weer valt mee, de kaartjes komen talrijk op en er zijn een massa prijzen te verdienen. Er is veel volk, meer licht en meest bier.
- zo. 14 mei : De Breugelkermis gaat verder, maar wordt een enkele keer onderbroken om de voetgangers van Scherpenheuvel af te halen. Aan de kerk spelen zich allerlei kruisvaardersstonelen af : voeten worden verzorgd, maag en

lever wordt gespoeld.... en zeggen dat ze volgend jaar weer opnieuw beginnen.

ma. 15 mei : In de Breugelkermis-tent wordt een schieting op de liggende wip ingericht voor al wie een boog kan vasthouden (kunnen schieten moet ge niet, als ge er maar van tijd tot tijd een vogel afkrijgt) Toch waren er mannen bij die Robin Hood zouden kunnen doen blozen.

di. 16 mei : De Buisseretlaan is het toneel van een echte wild-west. Colt-revolvers kwamen er niet bij te pas, maar met pinten werd er door de saloon gekegeld. Gelukkig zijn er geen slachtoffers blijven liggen.

vr. 19 mei : Aan de meisjesschool wordt Erna Schelfthout aangereden door een auto. Gelukkig is Rik Peeters een voorzichtig chauffeur zodat een paar pleisters voldoende waren om alle leed te bedekken.

Dezelfde avond doet hypnotiseur Sarasca Violetta in de zaal van de meisjesschool de aanwezigen barsten van het lachen. Men kan er vaststellen dat dergelijke mensen iemand kunnen doen zwemmen op een planken zee.

Op de Temsebaan - toneel van zoveel ongelukken - maakt een personenwagen een slippertje en komt op de middenberm terecht. De vrouw werd met snijwonden naar het hospitaal gevcerd, terwijl de chauffeur verder naar huis kon met een taxi.

za. 20 mei : De garage Vissers richt haar jaarlijks show-room in. Alle VW-typen zijn present zonder problemen. Het was wel een probleem hoe van een garage een paleis te maken, maar.... ook problemen kunnen opgelost worden.

zo. 21 mei : In de meisjesschool wordt een open-klaadag gehouden In de Schaafstraat gebeurt een klein ongeluk met grote gevolgen. Mevrouw Aelbrecht rijdt met haar personenwagen naast de baan in de gracht. Erg is dat niet, maar... die blutsen en die builen....

di. 23 mei : De ouders kunnen weer gerust zijn. Met een radiografisch onderzoek heeft men de binnenkant van hun kinderen bekeken en prima conditie geconstateerd.

wo 24 mei : Jef Van der Seypen heeft iets tegen elektriekpalen. Hij heeft er veel tegen, en zelfs dicht tegen : zijn hele auto. Maar erger was dat Jef met hoofdwonden naar het hospitaal moest gebracht worden.

do 25 mei : Paul Smedts heeft het ook aan

de stok gehad met een tegenligger zodat de linkerflank van zijn wagen werd ingedrukt. Achteraf bleek de aanrijder een klant te zijn...

za. 27 mei - Paul and the Pacemakers hebben de verbroedering tussen Hombeek en Breendonk op de Meizoentjesavond van Club 66 wat kleur gegeven.

- In de Schaafstraat viert de familie Aelbrecht een 25-jarig huwelijksfeest. Proficiat, en nog vele jaren...

zo. 28 mei -- Een processie in een uiterst modern kleedje is altijd zijn bezienswaardigheid. Elke organisatie kreeg zijn eigen plaats in de huldiging van het heilig sacrament.

- In het centrum wordt tussen pot en pint de eerste duw aan een autorally gegeven. Afwachten wat het wordt, maar begin alvast te oefenen.

ma. 29 en - Letteke haar huis wordt met de grond gelijkgemaakt.
di. 30 Enfin dat is de bedoeling. Feitelijk worden alleen de deuren en de vensters weggebroken. De rest is voor volgende maand.

Beter laat dan nooit!....

Zopas vernamen wij de volgende oproepingen op 2 mei 1967

DELPLANQUE Alfons, Moorstraat, 63

Opleidingscentrum Demonstratie

Pantsertroepen Kamp Infanterie Sectie H Leopoldsbu

DE BUYZER G. Breendonkstraat, 119

zelfde adres als Delplanque Alfons

SCHRIK

- Ja, zei een ex-bokser tegen een collega, ik ben eens tegen Joe Louis uitgekomen en in de eerste ronde heb ik die veel schrik aangejaagd.
- Toch niet waar zeker? deed de vriend weifelend.
- Echt, zei de andere, ik kreeg een mep van zijn linkse, en toen dacht hij dat hij me had doodgeslagen.
